

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΡΙΝΤΥΑΡ ΚΙΠΛΙΓΚ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΟΜΠΡΑΧ

Ιστορία που θα σας διηγηθούμε εδώ συνέβη πριν από χρόνια σ' ένα άγγλικό δικαστήριο των Ίνδιων. Κατηγορούμενος ήταν ένα παιδάκι ιθαγενών που το κεφάλι του μόλις έφτανε ως το γυζλιώμα της αιδούσης των σινεδριάσεων. Τα πρακτικά της δίκης του όσπου δεν δημοσιεύτηκαν στις εφημερίδες, για τόν απλούστατο λόγο, ότι κανένας δεν έδινε μιά πεντάρα για τη ζωή ή το θάνατο του μικρού Τομπραχ, όπως λεγόταν ο κατηγορούμενος.

Οι δικαστές με την κόκκινη τήβεννο τόν έβασάνισαν ένα ολόκληρο απόγευμα, μέσα στην αφορητή ζέση του καλοκαιριού, με τις ερωτήσεις των. Αυτός όμως σε κάθε ερώτησή που του υπέβαλαν, απαντούσε μ' έναν ινδικό χειρισμό και μ' ένα στεναγμό.

Στο τέλος επειδή ή αποδείξεις για το έγκλημά του ήταν ανεπαρκείς, το δικαστήριο τον έκηρυξε άδωο. Ήταν αναμφισβήτητο βέβαια ότι το πτόμα της αδελφής του μικρού Τομπραχ βρέθηκε μέσα σ' ένα πηγάδι. Ήταν επίσης εξακολουθώμενο ότι ο μικρός Τομπραχ ήταν το μόνο ανθρώπινο πλάσμα που θησαυόταν κοντά της την ώρα του πνιγμού.

Μπορούσε όμως, παρ' όλα αυτά, ή δυστυχημένη κόρη να είχε πέσει κι ή ίδια άδελά της στο πηγάδι και να μην έφαταγε καθόλου ο αδελφός της. Αυτός ήταν ο λόγος για τόν οποίον άθώωσαν τόν μικρό Τομπραχ και τού έβαν να πάη όπου θέλει. Αυτό όμως ήταν μιά χαρά χωρίς αξία για τόν κατηγορούμενο. Γιατί ο μικρός Τομπραχ δεν είχε ούτε να κοιμηθή πουθενά, ούτε να βάλη τίποτε στο στόμα του.

Κατέβηκε λοιπόν με τά μικρά τόν πόδια στο προαύλιο του δικαστηρίου και κάθισε στο σκαλοπάτια. Ή πεύνα του θέρριζε τόν στομάχι...

Σε μιά στιγμή ο ύπρητής ενός πλοίουου πέταξε καταγής ένα άδειανό σακουλάκι κι ο μικρός Τομπραχ τού πεινούσε τρουερά άρχισε να μαζεύει άπ' τού σωστερό του σακουλιού αυτού τού λίγο χαλασμένο κριθάρι που είχε αφήσει τ' άλλογο και να τ' τρώη...

— 'Α, κλέφταρε! τού είτε ο ύπρητής με προσουπιό θυμό. Μόλις τή γλύτωσε άπ' τήν καρμανιόλα κι όμως εξακολουθείς τή κλεμής!... 'Ελα δώ!...

Και λέγοντας αυτά έπιασε τού μικρό Τομπραχ από τ' αυτί και τόν ώδηγησε μαρξός σ' έναν παζά και ψηλό 'Εγγλέζο.

Ο 'Εγγλέζος κνίταξε τόν Τομπραχ όπως κεντάει κανένας ένα ψηροάκιλο, αναφορής τρεις φορές ένα εά σε διαφορετικόν τόνο και είπε: — Ρίξε τόν μέσα στ' άμάξι να τόν έπάστει στο σπίτι!...

— 'Ετσι ο μικρός Τομπραχ οίχτηκε μέσα σ' έν' άμάξι σάν πουθάλι και, χωρίς νάχη καμιά άμφιβολία πως θα τόν έσφαζαν και θα τόν έπάστωναν σάν τά γουρονάκια, μεταφέρθηκε στο σπίτι του 'Εγγλέζου.

— 'Α! ξαναείτε ο οικοδεσπότης όταν έφτασαν εκεί. 'Ακούς εκεί να τρώη χαλασμένο κριθάρι! Δώστε του να φάη τού κατεργάρι και θα σας τόν κάνω ένώ ένα σταυλάχη πρώτης τάξεως!...

'Αφού νύχτωσε και οι ύπρητές τού σπιτιού τελείωσαν τις δουλειές των, αποσύρθηκαν στο διαμερίσμα τους που ήταν πίσω από τού μέγαρο.

— Για πές μας τώρα την ιστορία σου, είτε ο άρχιμάγερας στο μικρό Τομπραχ άφου άπόφαγε. Για ποιά αίτια σε δίκασανε, διαβόλων γέννα;

— Τότε δεν μάς έφτανε τού ψωμί, άποκρίθηκε ο μικρός Τομπραχ με σοβαρότητα και ήσυχια. Τώρα όμως είνε καλά έδω... 'Εφαγα!... — 'Ελα, πές μου αυτό που σε φτώη και μίν πολεμάς να μου ξεφάγης, εξακολουθώμε ο άρχιμάγερας. Πές μας, γιατί άλλουίς θα σε βάλω να παστρέψης τού σταυλού του Ψαρή που είνε άγιος και βαγνάει σάν γαμψίλα...

— Οι γουνοί μου, άρχισε να λέη τότε ο μικρός μαύρος, είχαν ληοτριβεύ και βγαζανε λάδι. Τήν ίδια δουλειά κάναμε όλοι μας, ο πατέρας μου, ή μάνα μου, ο άδερφός μου που ήταν τέσσερα χρόνια μεγαλύτερός μου, έγω κι ή άδερφή μου...

— Αύτη που τή βρήκανε πνιγμένη στο πηγάδι; ούτρησε ένας άπ' τούς ύπρητές που είχε πληροφορηθεί τή δίκη της ήμερας. — Ναι, αυτήν, άπάντησε σοβαρά ο μικρός Τομπραχ. Κάποτε— δεν θυμάμαι τώρα ποιόν καιρού— ο Θεός θήωσε με! έρριξε ένα κακό θανατικό στο χοριό μας. Τή βλογιά. Ή βλογιά λοιπόν πρώτη-πρώτη βρήκε τήν άδερφή μου και τής έπληξε τού φώς των ματιών της. Ο πατέρας μου κι ή μητέρα μου πέθαναν από τήν ίδια άρρώστεια. Κι 'τσι μένουμε μονάχα τρεις. Ο άδερφός μου που ήταν δώδεκα

χορών, έγω που ήμουν όχτώ κι ή άδερφή μου που ήταν τεφλή... 'Ότσπου είχαμε άκμα το βωδι και τού ληοτριβεύ και παιδεύησατε κι οι δύο μας να βγάλουμε λάδι σάν και πρώτα. Μα τού ληοτριβεύ ήταν καλή, είπεις, έγω κι ο άδερφός μου, δεν είμαστε χειροδύναμοι και τού βωδι μας ήταν πεισματάριο...

— 'Ω, αλήθεια, είτε ή γυναίκα τού άρχιμάγερα, μιά γυναίκα φορτωμένη με στολιδια. Γι' αύτη τή δουλειά χρειάζεται γερξός άντρας. Θυμώμαι, τόν καιρού που ήμουν στο σπίτι τού πατέρα μου... — 'Ελα, σώτα τώρα, γυναίκα, τής είτε ο άντρας της. 'Εξαιολούθησε, παιδί μου...

— Μιά μέρα, εξακολουθώμε ο Τομπραχ, έπεσε ένα κομμάτι πεινού τούχου μαζί με τή σελή τού ληοτριβεύ και κορυμώσαν τού βωδι μας. 'Ετσι πια μένουμε χωρίς σπίτι, χωρίς ληοτριβεύ, χωρίς βωδι, ο άδερφός μου, έγω κι ή άδερφή μου ή τυφλή. Φύγαμε τότε κλειόντας άπό κει και πασιέμενο άπό τού χέρι τραβήξες άλλου, μακρού άπό τόν τόπο τού θανατικού. 'Όλα—δία τά χηριμάτ μας ήσαν έφτά άνάγες. 'Αλλά μιά νύχτα, έζει που κοιουαστε, ο μεγαλύτερος άδερφός μου πήρε τά πέπε άνάγες που μιά είχαν περισέφει και μιάς τώσασε. 'Από τότε δεν έμαθα πια τ' άπόγενο. Έγω κι ή άδερφή μου άρχισαμε να 'ξητανιώουμε ψωμί σά χοριά για να 'ξηρούμε. 'Αλλά δεν είχαν να μιά δώσουν και μιά έλεγαν να πάμε να βρούμε τόν 'Εγγλέζο. Έγω δεν ήξερα τ' είνε 'Εγγλέζο. Μου ήταν όμως πός είνε λευκοί άνθρωποι και κάθονται σε σπηνάς... Τραβήξαμε τότε άκμα μακροτέρα προς τήν έρημιά. Και πεινούσαμε... Πεινούσαμε... Δεν είχαμε τί να φάμε, ούτε έγω ούτε ή άδερφή μου. 'Ενα βράδι, ένώ αύτη έκλαιγε και 'ξητούσε ψωμί, φτάσαμε σ' ένα πηγάδι. Τής ελα τότε να καθήση στην άκρη τού πηγαδιού. Πήγε και κάθισε λυπημένη, έξαντλημένη. Έγω τότε τή έσπρωξα κι έπεσε μέσα, γιατί δεν έβλεπε, άπως σας είπα. Ήταν τυφλή και καλύτερα που πέθανε 'τσι, παρά να πέθανε άπ' τήν πείνα...

— 'Ακούς εκεί! Έκαμαν με φρόνη δίλε μαζί ή ύπρητές τού σπιτιού.

— Θάπετα κι έγω μέσα, εξακολουθώμε ο μικρός Τομπραχ, αλλά δεν πρόφτασα να πηδήσω. Ή άδερφή μου δεν πνιγχε άμέως κι άρχισε να φωνάζη μές άπ' τού πηγάδι. Έγω τότε φοβήθηκα και τώβαλα στα πόδια. Κάτωσε με κινήγησε και μ' έπιασε. 'Ελεγε πός έγω έπινα τήν άδερφή μου, και πός μόλυα τού πηγάδι. 'Υστερα με πήγαν σ' έναν άσπρο 'Εγγλέζο κι άπό κει με φέραν έδω... Ή άδερφή μου, σάς είπα, ήταν τυφλή και ήταν τόσο δά μικρή. Καλύτερα που πέθανε 'τσι...

— Κι' σου τ' είπα, κακόμοιρο; είτε στόν Τομπραχ ή γυναίκα τού άρχιμάγερα;

— Έγω ήμουν πεινούσιμος και τώρα είμαι χορτάτος, άποκρίθηκε με άρέλεια ο μικρός Τομπραχ και ξεπλώθηκε καταγής. 'Ηθελα να κοιμηδω... 'Αχ, να κοιμηδω!...

Τότε ή γυναίκα τού άρχιμάγερα έρριξε άπό πάνω τόν ένα σκέπασμα κι ο μικρός φονήξ κωιμήθηκε τόν ύανό τού δικαίου... ΡΙΝΤΥΑΡ ΚΙΠΛΙΓΚ

Ο συγγραφέας του διηγήματος Ρίντυαρ Κίπλιγκ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΛΙΤΕΧΝΩΝ

ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΓΚΑΡΡΙΚ

Ο διάσημος 'Αγγλος ήθοποιός Γάκρικ, κατόπιν των πολιτικών επιτυχιών του, άπέκτησε πλούτη πολλά και άπεσύρθη σε μιά έσογή τού Λονδίνου, όπου ζούσε ήσυχια με τήν οικογένεία του, καλλιεργώντας τόν κήπο του.

Μιά μέρα κάποιος έπιφανής λόρδος έγραψε στο γρημό ήθλοπίου και τόν ρωτούσε άν θα ήθελε να μετάξου τού Κοινοβουλίου. Ο Γάκρικ τότε τού άπάντησε ήμισύτως ως έξης:

Τι, έγω να γίνω μέλος; Τίνος; τού Κοινοβουλίου! Νέο στάδιο ν' άρχισω τώρα στα στεγνά τού βίου; 'Όχι με τά λάγανα μου, τά χλωρά μου αυτά πλούτη, με και τή γλυκεία γυναίκα, δέν μ' άρέει ή ιδέα τούτη. Τρέμω ήλπίστου τού καινούργιου τούτου θέατρο, ή αίτια γίνη ρόλον ήλιθίου να δεχτώ στα γκαζετία!

ΘΑΛΑΣΣΙΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΤΟΥ ΚΑΣΤΕΛΛΟΡΙΖΟΥ

- 'Αγριο ποικρό, καθάμια μέρα.
— Οι κόρφοι και τά πέλαγα μοιράζουν τόν άγέρα.
— Σπίτι όσο που χορεύει, καρδιά όσον ήμωροείς.
— Τού κακού καιρού τά νέφρη, άλλα πάνω κι άλλα κάτω.
— Τ' άη Νιχίτα κίττα και τ' άη Γιαργιού έξουττα.
— Ο Γραιός μες τή θάλασσα σάν μέρμηγκας γεννιέται.
— Τών καλών ναυτών ή νύφες τόν άφιλούμια χηρείων.